

Solas

CANDELA CAPITÀN

Gecurateerd gegluur

Aïcha Mouhamou
Gezien op 11 november 2025
DeSingel, Antwerpen, in het kader van Europalia España

Cool girl, Clean girl, It-girl, Pick-me girl, Soft girl, Manic Pixie Dream Girl, Plain Jane, Boss Babe, Trophy Wife, Femme Fatale. Het zijn termen voor stijlen van vrouwelijkheid die algoritmes doordrukken op het internet. Een lexicon van verwachtingen over wat een vrouw moet zijn en vooral, hoe ze er moet uitzien. ‘Solas’ van de Spaanse choreografe Candela Capitán nodigt ons te reflecteren over de vraag: wat zien we werkelijk wanneer we naar een vrouw kijken?

20 NOVEMBER 2025

Op die vraag bestaat er geen eenduidig antwoord, maar in de virtuele, parallelle samenleving van het internet loopt daarover een levendige discussie, met repercussies in de echte wereld. De komst van sociale media veranderde de

contouren van verwachtingen rond vrouwen ingrijpend. Platformen als Instagram transformeerden vrouwelijke lichamen tot instrumenten voor politiek, economie en cultuur. Selfies, gecurateerde beelden en instant feedback via likes en comments werden de norm. Pornografie en digitale zelfpresentatie vloeiden steeds meer in elkaar over: wordt het lichaam verkocht of bevrijd?

Met die vragen lijkt ook Candela Capitán te spelen. Vijf MacBooks liggen verspreid over het podium. Hun koude schermlicht flikkert over de vloer. Rocío Begines, Laia Camps, Mariona Moranta, Vera Palomino en Julia Rosso verschijnen. Hun kostuums maken hen onherkenbaar: oversized hoodies, kniehoge boots en lange zwarte paardenstaarten. Alsof Instagrampionier Kim Kardashian over het podium wandelde claimen ze het podium als een *runway*: van links naar rechts en terug, in een eindeloze *loop*.

Nu we het toch over Kim kardashian hebben: haar doorbraak kwam niet alleen via Instagram, maar ook door het lekken van de beruchte sextape met de Amerikaanse zanger Ray J. Velen zouden dit als beschamend ervaren, maar Kim gebruikte het, met hulp van moeder Kris Jenner, dé Momager en het meesterbrein achter elke curve en caption van de zusjes Kardashian, als springplank. Zo werd Kim het levende icoon van een nieuwe cultuur: selfies en een merk waarin celebrity, seksualiteit en social media-performance één gestileerd kunstwerk vormen.

Dat de kostuums in ‘Solas’ dit personage weerspiegelen is dan ook geen toeval. Kim’s invloed strekt zich uit tot de modewereld; ze was een van de eersten die demonstreerde hoe mode en sociale media elkaar kunnen versterken. In 2014 trouwde ze met Kanye West, die naast zijn rap carrière bekend stond om zijn merk Yeezy, dat luxe en streetwear verenigt in oversized, minimalistische silhouetten in een cultuur van hype en exclusiviteit. Twee jaar later stelt hij haar voor aan modeontwerper Demna Gvasalia, toen creatief directeur bij Balenciaga, en òòk bekend om oversized vormen, streetwear-invloeden en conceptuele ironie. Kim paste er perfect bij: een celebrity die elk Instagram-frame inzette als *branding* en zo een van de eerste influencers voor luxe merken werd.

De afwezigheid van gelaatsuitdrukkingen transformeert elke beweging tot een klinisch tableau.

Zo betrad ze het wereldje van high-end mode en vestigde zichzelf als dé *It Girl* op Fashion Weeks en covermagazines. Modehuizen, jarenlang gevormd door minimalisme, slanke, nonchalante types à la Kate Moss en ongrijpbare coolness lieten zich verleiden door haar zorgvuldig gecureerde celebrity-imago en digitale charisma. Een perfecte mix van online allure en fysieke présence die op verschillende niveaus de esthetiek van ‘Solas’ lijkt te inspireren.

Wat volgt op het podium is een bijna hypnotiserende herhaling: de performers leggen zich voor de laptops, terwijl zware techno-beats de ruimte vullen, en glijden voortdurend in suggestieve poses die herkenbaar zijn uit de pornografie: de rug gebogen, het achterwerk omhoog, liggen met gespreide benen of in buiklig het achterwerk omhoog duwn. Capitàn lijkt nog duidelijker te willen maken hoe objectiverend deze houdingen zijn, en hoezeer ze vrouwen als geheel objectiveren. De afwezigheid van gelaatsuitdrukkingen transformeert elke beweging tot een klinisch tableau. De cruciale vraag dringt zich op: hoe kijk je hiernaar? Wat gebeurt er met je blik, en waar gaan je gedachten heen?

Preken voor eigen kerk
Candela Capitán laat het antwoord op die vragen bewust open, wat op zichzelf prikkelend is. Maar tegelijk sluimert er een andere vraag: kennen we dit discours niet al? Of overschat ik daarmee mijn medetoeschouwers? We weten intussen dat we kritisch moeten kijken naar de verbeelding van vrouwen—online en offline, in cinema, literatuur en schilderkunst. ‘Solas’ begint na een tijd dus vooral aan te voelen als preken voor eigen kerk.

Tegelijk probeert Capitán het traditionele theaterbeeld open te breken via *Chaturbate*: een livewebcamplatform waarop je via je gsm kunt meekijken met wat de laptops op het podium registreren. Ik keek zelf af en toe mee, en het contrast is ontregelend: plots zie je dezelfde performers via een webcam, op een manier die bijna gênant intiem aanvoelt, alsof je iets naar iets kijk waar je eigenlijk niet naar zou mogen kijken.

Wat als veel toeschouwers vooral komen voor de ‘Instagram-waardige vibe’?

Toch wringt ook hier iets. Het concept is intrigerend, maar verliest aan kracht door de afstand. Solas speelt namelijk in de grote zaal van de Singel, waardoor de dansers letterlijk ontzettend ver van het publiek af staan. Die fysieke afstand vertaalt zich ook online: zelfs de Chaturbate-beelden blijven enigszins afstandelijk. Het potentieel van de twee werelden die elkaar zouden moeten versterken: het live-spektakel en de digitale voyeuristische nabijheid, wordt daardoor niet voluit gerealiseerd.

‘Solas’ overtuigt enerzijds wel door zijn minimalisme en door de subtiele manier waarop het digitale en het lichamelijke in elkaar overvloeien. Mijn zorg is wel: wat als veel toeschouwers vooral komen voor de ‘Instagram-waardige vibe’ en daarbij de kritische, reflectieve kern van de voorstelling missen? Is dat erg, of bevestigt het juist de werking van het werk? Want onder veel twintigers, vooral uit de creatieve en modesector, circuleerde ‘Solas’ al als een ‘coole’ voorstelling, geprezen om zijn visuele allure en het zorgvuldig gecureerde online-imago van de maker.

In dat licht biedt de voorstelling geen louter vermaak; het lijkt een spiegel voor onze generatie: we worden continu geconfronteerd met beelden die ons fascineren, verleiden of misleiden, of tot iets aanzetten. Maar de echte vraag blijft niet alleen wat we er écht in zien, maar ook wie bepaalt wat wij überhaupt te zien krijgen.